

Ἡ διόρθωσις τῆς ψυχῆς

Ὁσίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

Ἐάν ἐκτελέσης ἐπαινετὴν τινα ἀρετὴν, καὶ δὲν αἰσθανθῆς τὴν γεῦσιν τῆς θείας ἀντιλήψεως καὶ βοηθείας, μὴ θαυμάσης· καθότι ἕως οὗ δὲν ταπεινωθῆ ὁ ἄνθρωπος, δὲν λαμβάνει τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας του· ἡ δὲ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπεινώσιν αὐτοῦ, καὶ ὅποιος καταφρονεῖ τὴν ταπεινώσιν, χάνει καὶ τὸν κόπον τῆς ἑαυτοῦ ἐργασίας· ὅποιος ὁμως προλάβῃ καὶ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ταπεινώσεως, αὐτὸς ὑπερβαίνει τὸν ἔχοντα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει μήτηρ τῆς λύπης, καὶ ἐκ τῆς λύπης γεννᾶται ἡ ταπεινώσις, εἰς δὲ τὴν ταπεινώσιν δίδεται ἡ Χάρις· λοιπὸν ἡ ἀμοιβὴ δὲν δίδεται διὰ τὴν ἀρετὴν, οὔτε διὰ τὸν κόπον τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ταπεινώσιν, ἥτις γεννᾶται ἐξ ἐκείνων, καὶ ἐάν λείψῃ ἡ ταπεινώσις, τὰ λοιπὰ γίνονται ματαίως.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ φυλακὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· τὸ δὲ περιπλέον τῆς ἐργασίας εἶναι ἡ καλὴ οἰκονομία τῆς διανοίας, ἥτις συνίσταται ἐκ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς προφυλάξεως· καὶ ὅταν λείψῃ ἡ δύναμις τούτων τῶν δύο, ἡ πρώτη δὲν γίνεται δεκτὴ ἀντ' αὐτῶν· διότι ὁ Χριστὸς δὲν ζητεῖ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν, ἀλλὰ τὴν διόρθωσιν τῆς ψυχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνομοθέτησε τὰς ἐντολάς.

Τὸ μὲν σῶμα ἐργάζεται καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἐπίσης, ἀλλ' ἡ διάνοια ἐργάζεται ὡς θέλει, καὶ ἡ δικαιοῦται, ἢ κατακρίνεται. Εὐρίσκειται τις ἐργαζόμενος διὰ τῆς θείας σοφίας τὰ τῆς ζωῆς εἰς τὰ ἀριστερὰ πράγματα, καὶ ἄλλος πάλιν ἐμπορεῦεται τὴν ἁμαρτίαν, προφασισζόμενος τὴν ὑπό του Θεοῦ ἐπερχομένην εἰς αὐτὸν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν.

Διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν πρέπει νὰ πλησιάσῃ ζῶμεν εἰς τὴν ταπεινώσιν. Ἡ ψυχὴ, ἥτις ἀπασχολεῖται εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ζῆ μετ' ἀκριβοῦς πολιτείας καὶ φόβου Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ μένῃ καθ' ἡμέραν ἄνευ λύπης· διότι αἱ ἀρεταὶ εἰσὶν ἠνωμένοι μετὰ τῆς λύπης, καὶ ὅποιος δὲν δέχεται εὐχαρίστως τὰς θλίψεις, αὐτὸς χωρίζεται βεβαίως ἐκ τῆς ἀρετῆς. Ἐάν ἐπιθυμῆς τὴν ἀρετὴν, παράδος σεαυτὸν εἰς πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν· ἐπειδὴ αἱ θλίψεις γεννῶσι τὴν ταπεινώσιν.

Ἀπό
τῆς
εὐφροσύνης
τῶν

Γερόντων

✘ Ὁ Χριστὸς εἶπε: "Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδός". "Ἄν εἶναι ἡ ὁδός, ὀφείλομε νὰ Τόν ἀκολουθοῦμε ὄχι ἐξωτερικά, ἀλλὰ ἐσωτερικά. Καὶ νὰ θυμόμαστε ὅτι στὸν Γολγοθᾶ καὶ τὴν Γεθσημανῆ ἀγωνιζόταν ἐναντίον ὄλων. Μόνος!

✘ Μείνετε στὴν προσευχή, μείνετε στὸν ἀγῶνα, νὰ περάσετε τὴν ἡμέρα σας χωρὶς ἁμαρτία. "Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα θὰ δοθοῦν ἀπὸ τὸν Ἴδιον τὸν Θεόν.

✘ Ὅφειλομε νὰ εἴμαστε ἄκρως εὐαίσθητοι στὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Τότε θὰ εἴμαστε ἓνα καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ μένῃ πάντοτε μαζί μας. "Ἀφθονη!

✘ Καλύτερα, ἀσφαλῶς, νὰ μὴν ἁμαρτήσουμε. Ἄλλὰ ὅταν ἡ μετάνοια εἶναι πύρινη, μπορεῖ νὰ ἀποκταστήσῃ κάθε ἀπώλεια.

Γέρων Σωφρόνιος

✘ Πάντα ἡ προσευχὴ στηρίζεται. Νὰ μὴ δειλιοῦμε, νὰ μὴ φοβόμαστε. "Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν".

✘ Παιδί μου, ἡ παρακοὴ καὶ κάθε τι πού κάνει ὁ Μοναχὸς χωρὶς εὐλογία εἶναι θάνατος. Ὅταν κάνουμε κάτι χωρὶς εὐλογία δὲν εὐαρεστοῦμε τὸν Θεό, ἀλλὰ τὸν λυποῦμε. Καλύτερα νὰ καθυστερήσῃς, παρά νὰ κάνῃς κάτι χωρὶς εὐλογία.

✘ Χωρὶς τὴν ψυχὴ μας καθαρὴ δὲν ἔχουμε κανένα ὄφελος ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία.

Γέρων Ἰάκωβος

✘ Κάθε ἄνθρωπος κλίνει πρὸς τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὅταν πολυκαιρίσῃ σ' αὐτὴν ἢ προχωρήσῃ καὶ σὲ μεγαλύτερα κακὰ, προσπαθεῖ νὰ καταπνίξῃ τὴν συνειδήσιν του καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ ἀρχίζει νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δυσπιστῇ γιὰ τὴν ὀρθότητά τους καὶ στὸ τέλος φτάνει στὴν ἀπιστίαν καὶ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Μυστήριά της, προπαντὸς ἀπὸ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν.

✘ Ἡ καθαρὴ ἀπλότητα συνδιαζόμενη μετὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ φέρνει τὸν ἄνθρωπο στὴν μακαρία κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ πρωτόπλαστοι, πρὸ τῆς παρακοῆς, εἰς τὸν Παράδεισον.

Γέρων Γαβριὴλ Διονυσιάτης

Ἐνας Ἱερεὺς καὶ ἓνας Διάκονος πού ζοῦσαν στὴν Κωνσταντινούπολι ἔτρεφαν μεταξύ τους μεγάλη πνευματικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ, ἀπὸ δαμονικὴ συνέργεια, τόσο ψυχράθηκαν μεταξύ τους, ὥστε ἔμειναν ἀσυμφιλίωτοι μέχρι πού πέθανε ὁ Ἱερεὺς.

Ὁ Διάκονος τότε ἔλυπετο ἀπαρηγόρητα, διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ διαλύσῃ τὴν ἔχθρα μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ ἐξομολογηθῇ σὲ διακριτικούς πατέρας. Ἐκείνοι τοῦ ὑπέδειξαν ἓναν ἅγιο Ἀσκητῆ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: "Ὅποιος ζητεῖ κάτι μὲ πίστι, θὰ τὸ εὕρῃ καὶ ὁποῖος κρούει πρόθυμα τὴν θύρα, θὰ τοῦ ἀνοιχθῇ, κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Κυρίου. Λοιπόν, πήγαινε τώρα στὸ σπίτι καὶ τὴν νύκτα νὰ πᾶς στὸν μεγάλο Ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὅποιον ἔλθῃ πρῶτος ἐκεῖ, χαιρέτησέ τον ἐκ μέρους μου, δώσε του τὸ σφραγισμένο αὐτὸ γράμμα μου καὶ θὰ λάβῃς ἐξάπαντος ἀπὸ ἐκείνον τὴν διόρθωσι τοῦ σφάλματός σου"

Ἐπῆγε, λοιπόν, ὁ Διάκονος τὰ μεσάνυχτα στὸν Ναὸ καὶ στάθηκε ἔξω στὸν Νάρθηκα. Ἦλθε τότε ἓνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον χαιρέτησε ὁ Διάκονος καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα τοῦ Ἀσκητοῦ. Ἐκείνος τὸ διάβασε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, λέγοντας μὲ ταπεινωσι "Ποῖός εἰμαι ἐγώ, ὁ ἐλάχιστος, γιὰ νὰ τολμήσω τέτοιο ἔργο; Ὅμως ἐλπίζω στίς εὐχές ἐκείνου ὁ ὁποῖος σέ ἔστειλε καὶ θὰ τὸ τολμήσω, ἂν καὶ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τίς δυνάμεις μου".

Καθώς, λοιπόν, στεκόταν μπροστά στίς κλεισμένες πύλες τοῦ Ναοῦ, ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ τὸν νοῦ του στὸν Οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε σιωπηλά στὸν Θεό. Μετὰ ἀπὸ λίγο σηκώθηκε καὶ εἶπε: "Ἀνοιξε σ' ἐμᾶς τὴν θύρα τοῦ ἐλέους Σου, Κύριε", καὶ, ὡ τοῦ θαύματος, ἀνοίξαν μόνες τους οἱ πύλες καὶ μπήκαν μὲ τὸν Διάκονο στὸν χῶρο τοῦ Νάρθηκος. Ἐνῶ στεκόταν μπροστά στίς ἀργυρὲς θύρες τοῦ Ναοῦ, ἔκανε τὴν συνήθη προσευχὴ ὁ θαυμάσιος ἐκείνος ἄνθρωπος καὶ ἀνοίξαν μόνες τους. Μπήκε ὁ ἴδιος μέσα στὸν Ναό, ἐνῶ τὸν Διάκονο, ὁ ὁποῖος εἶδε παράδοξο θέαμα, τὸν ἄφησε στὸν Νάρθηκα. Ἀπὸ τὴν σκέπη τοῦ Ναοῦ κατέβηκε μία φωτεινὴ λυχνία στὴν κεφαλὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός καὶ σ' ὅλον τὸν Ναό καὶ, ὅπου ἐκείνος ἐπήγαινε, τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ φωτεινὴ αὐτὴ ἀκτινοβολία. Ὅταν ἔφθασε στὸ Ἅγιο Βῆμα, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Μετὰ βγήκε ἔξω, ὅπου ἦταν ὁ Διάκονος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκπλαγεῖ βλέποντας τέτοια παράδοξα πράγματα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τέτοιον ἄνθρωπο, πού τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ὡς ἀγγέλου. Μάλιστα ἀναρωτιόταν: "Μήπως αὐτὸς εἶναι ἀγγελος καὶ ὄχι ἄνθρωπος;"

Ἀντιληφθεὶς μὲ τὸ διορατικὸ του μάτι ὁ ἐπίγειος αὐτὸς ἀγγελος τὴν πάλῃ τῶν λογισμῶν του, τοῦ εἶπε: "Γιὰτί πολεμεῖσαι καὶ ταράζεσαι μὲ τοὺς λογισμοὺς σου γιὰ μένα, ἄνθρωπέ μου; Πίστεψέ με, κι ἐγὼ εἶμαι θνητὸς ἄνθρωπος, μὲ σῶμα καὶ ψυχὴ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι γραμματεὺς σὲ μία πλοῦσια οικογένεια καὶ ἀπ' αὐτὸ λαμβάνω τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ζωὴ μου· ἀλλὰ ἡ Θεία Πρόνοια, πού κυβερνᾷ τὰ πάντα τέλεια, συνηθίζει νὰ ἐπιτελῇ μεγάλα καὶ θαυμάσια πράγματα. Πλὴν ὁμως, ἀδελφέ,

ὡς πᾶμε γιὰ τὴν ὑπόθεσί σου γιὰ τὴν ὁποία ἤλθαμε".

Πηγαίνοντας καὶ οἱ δύο στὴν ἀγορὰ ἔφθασαν στὸν ἐκεῖ Ναὸ τῆς Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν. Προσευχήθηκε καὶ πάλι, ἀνοίξαν οἱ θύρες καὶ μπήκε μέσα, τὸν δὲ Διάκονο τὸν ἄφησε νὰ στέκῃ στίς θύρες τοῦ Ναοῦ, λέγοντάς του νὰ βλέπῃ προσεκτικὰ ἐκείνους πού μπαίνουν στὸν Ναό. Ἐκείνος στάθηκε γοναπιστὸς στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, προσευχόμενος μὲ περισσότερη θερμότητα. Τότε κοιτάζοντας ὁ Διάκονος ἀπὸ μακριά, εἶδε καθαρά ἓναν Διάκονο πού ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ Ἱερό Βῆμα καὶ θυμιάτιζε τὸν Ναό. Μετὰ ἀπὸ λίγο εἶδε μερικούς κληρικούς πού φοροῦσαν λαμπρὲς ἱερατικὲς στολὲς καὶ μετὰ ἀπ' αὐτοὺς ἓνα ἄλλο τάγμα ἱερέων πού στάθηκαν στοὺς δύο Χοροὺς καὶ ἔψαλλαν ἓνα γλυκύτατο καὶ παναρμόνιο μέλος. Ἀπὸ τὸ μέλος αὐτὸ ἄλλο λόγο δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὁ Διάκονος παρά μόνο τὸ "Ἀλληλοῦῖα".

Ἀφοῦ τελείωσε τὴν προσευχὴ του ὁ ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἦλθε στὸν Διάκονο καὶ τοῦ λέγει: "Ἀδελφέ, ἔμπα ἀνεμπόδιστα στὸν Ναό καὶ βλέποντας τοὺς ἱερεῖς στὸν ἀριστερὸ Χορὸ, προσπάθησε νὰ γνωρίσῃς τὸν Ἱερέα μὲ τὸν ὁποῖον εἶσαι ἀσυμφιλίωτος". Τότε μπαίνοντας ὁ Διάκονος καὶ βλέποντας στὸν ἀριστερὸ Χορὸ, ὅπως προστάχθηκε, ἦλθε ἔξω καὶ εἶπε στὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ: "Δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω ἐκεῖ τὸν Ἱερέα μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν ἔχθρα". Τότε τοῦ λέγει ὁ ἅγιος ἄνθρωπος: "Ἐμπα πάλι στὸν Ναό καὶ βλέπε τώρα στὸν δεξιὸ Χορὸ". Κάνοντας τὴν ἐντολὴ του ὁ Διάκονος, ἐγγώρισε τὸν ζητούμενο Ἱερέα. Βγαίνοντας στὸν Νάρθηκα τὸ ἀνήγγειλε στὸν θεῖο ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: "Ἐάν τὸν ἐγγώρισες καλά ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ζητούμενος ἀπὸ ἐσένα Ἱερεὺς, πήγαινε νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι Νικήτας ὁ Χαρτουλάριος (Γραμματεὺς) στέκεται ἔξω καὶ σέ προσκαλεῖ".

Ἐμπήκε μέσα, λοιπόν, ὁ Διάκονος, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἱερέα ἐκείνον καὶ τὸν ἔφερε ἔξω. Τότε ὁ θαυμάσιος ἐκείνος, μὲ πραεῖα φωνή, τοῦ εἶπε: "Κύριε Πρεσβύτερε, κάνε ἀγάπη μὲ τὸν ἀδελφό, ἐπειδὴ δὲν πρόφθασες νὰ συμφιλιωθῆς μαζί του, ὅταν ἦσουν ἀκόμη στὴν ζωὴ". Τότε ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος ἔβαλαν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλο μετάνοια, ἀσπάσθηκαν μεταξύ τους καὶ ἔτσι διέλυσαν τὴν ἔχθρα πού τοὺς ἐχώριζε. Κατόπιν ὁ μὲν Ἱερεὺς μπήκε πάλι στὸν Ναό καὶ στάθηκε στὸν τόπο του, ὁ δὲ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ Νικήτας ἐπῆρε τὸν Διάκονο καὶ βγήκαν ἔξω, ἐνῶ οἱ πύλες τῆς Ἐκκλησίας ἐκλείναν μόνες τους!

Ἀφοῦ περπάτησαν λίγο δρόμο μαζί, εἶπε ὁ ἅγιος Ἐρημίτης στὸν Διάκονο: "Ἀδελφέ, ἀγωνίζου πάντοτε νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴ σου καὶ στὸν ἅγιο Γέροντα πού σέ ἔστειλε σὲ μένα, τὸν εὐτελεῖ, νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι ἡ καθαρότης τῶν προσευχῶν του καὶ ἡ παρρησία του πρὸς τὸν Θεὸν κατάρθρωσαν νὰ ἀναστήσουν καὶ νεκρὸ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ συνδιαλλαγὴ μαζί σου. Ἐγὼ σὲ τίποτε δὲν ἐβοήθησα σ' αὐτὸ τὸ ἔργο".

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ τρισμακάριστος Νικήτας, ἐγίνε ἄφαντος ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Διακόνου, ὁ ὁποῖος προσκύνησε τὸν τόπο πού πατοῦσαν τὰ ἱερά του πόδια καὶ μετέβη στὸν Ἀσκητῆ ἐκεῖνο καὶ τοῦ τὰ φανέρωσε ὅλα αὐτά.

ΦΙΛΙΑ

...οὐδέν ὠραιότερον

Ἁγίου Νεκταρίου

ΦΙΛΙΑ εἶναι ἀγάπη ὑγιαίνουσας ψυχῆς πρὸς ψυχὴν ὑγαίνουσαν.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ὡς ἀπόρροια ὑγιαίνουσας ψυχῆς εἶναι ἱερά, ἀγνή, ἀκεραία, πιστή, σταθερά, εὐκρινής, παρρησιαστική, ἀληθής, αἰώνια.

Ἡ ΦΙΛΙΑ εἶναι ἀρετὴ, διότι ἐδράζεται ἐπὶ τοῦ ἡθους καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τῆς ὑγιαίνουσας ψυχῆς, διό καὶ μετὰ μόνης τῆς ἀρετῆς συνάπτεται καὶ ταύτης γίνεται ἐραστής καὶ ταύτην ἐγκολποῦται καὶ μετ' αὐτῆς παραμένει εἰς τὸ διηνεκές.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ὡς ἀρετὴ ἔλκεται ὑπὸ τοῦ ὁμοίου καὶ ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν συγγενῶν ἀρετῶν. Ἡ **ΦΙΛΙΑ** εἶναι σύνδεσμος δύο ὁμοίων ψυχῶν.

Ἡ ΦΙΛΙΑ εἶναι πάθος ψυχῆς εὐ φρονούσης, ἔρωτι σφοδρῶ τούς φιλουμένους συνδέον καὶ εἰς ἓν συνάψαι τῷ πόθῳ τὰ τῆ φύσει διεστώτα ἔχον ὁρμήν.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ἔχει βέβαιον τὸ ἦθος καὶ ἀμετάπτωτον.

Ἡ ΦΙΛΙΑ εἶναι ἡδυπάθεια τῆς ἡθικῆς γλυκαίνουσα παντελῶς τὴν ψυχὴν.

Ἡ ΦΙΛΙΑ πάντα ὑπομένει καὶ πάσχουσα καὶ ἀκούουσα. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπε: "**ΦΙΛΙΑ** ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυοῖ σώμασιν ἐνοικουμένη"

Ἡ ΦΙΛΙΑ εἶναι ἰσχυροτέρα τῆς ἀγάπης τῆς συγγενείας· διότι ἡ μὲν συγγενικὴ ἀγάπη ἀνάγκης εἶναι ἔργον, ἡ δὲ **ΦΙΛΙΑ** προαιρέσεως.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ὑπαγορεύει εὐλάβειαν πρὸς τὰ ἱερά τῶν φίλων, ἀγνόητα εἰς τὴν πολιτείαν, ἀκεραιότητα εἰς τὰ ἥθη, πίστιν εἰς τὸν χαρακτήρα, σταθερότητα εἰς τὰς ἀποφάσεις, εὐκρίνειαν εἰς τούς λόγους, παρρησίαν εἰς τὸ ἀνακοινῶν τὰ ὀρθὰ καὶ ὠφέλιμα καὶ λέγειν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ΦΙΛΙΑ εἶναι τὸ ἔρεισμα τῆς ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίας δύο ἀγαθῶν ἀνθρώπων, διότι μόνον μεταξύ ἀγαθῶν ἀνθρώπων ἡ ἀληθὴς φιλία δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ.

Ὁ Πλάτων λέγει: "**ΦΙΛΙΑ**, ὁμόνοια ὑπὲρ καλῶν καὶ δικαίων, προαιρέσεις βίου τοῦ αὐτοῦ, ὁμοδοξία περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως, ὁμόνοια περὶ βίου κοινωνίαν μετὰ συμπαθείας, κοινωνία τοῦ εὐ ποιῆσαι καὶ παθεῖν".

Τρία εἶναι τὰ εἶδη τῆς **ΦΙΛΙΑΣ**: τὸ κατ' ἀρετὴν, τὸ κατ' ἀμοιβὴν, τὸ ἐκ συνηθείας· ἀριστον δὲ τὸ κατ' ἀρετὴν· στερρὰ γάρ ἡ τῆς ἀρετῆς ἀγάπη.

Απο
το

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ἐνας νέος, εὐγενής καὶ πλούσιος, ἐπεθύμησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ. Ἔψαξε καὶ βρῆκε τὸν πιὸ αὐστηρὸ Γέροντα στὴν ἔρημο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν δεχθῇ στὴν ὑποταγὴ του.

- Πήγαινε πρῶτα νὰ μοιράσῃς τὰ ὑπάρχοντά σου στοὺς φτωχοὺς, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸν συμβούλευσε ἐκεῖνος καὶ ὕστερα θὰ σέ δεχθῶ.

Ὁ νέος ἔκανε πρόθυμα, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Ἀββάς, καὶ, ἐλευθερωμένος πιά ἀπὸ ὑλικές μέριμνες, γύρισε πίσω.

- Τώρα θὰ μένης σ' ἐκεῖνο τὸ κελλί, τοῦ ὑπέδειξε πάλι ὁ Γέροντας, χωρὶς νὰ μιλάς σέ κανέναν.

Πέντε ὀλόκληρα χρόνια ἀγωνιζόταν ὁ νέος στὸ κελλί του καὶ λέξι δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του. Βλέποντας τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ὑπομονὴν του οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν τιμοῦσαν. Μία ἡμέρα τὸν φώναξε στὸ κελλί του ὁ Γέροντάς του καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά:

- Βλέπω πὼς ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖσαι, παραμένοντας σέ τοῦτο τὸν τόπο, μὰ κινδυνεύεις νὰ χάσῃς τὴν ψυχὴ σου ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους πού σοῦ λένε οἱ Ἀδελφοί, ἀφοῦ μάλιστα δὲν τοὺς ἀξίζεις. Ἐτοιμάσου, λοιπόν, νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Θὰ σέ στείλω νὰ μείνῃς σέ Κοινόβιο.

Ὁ καλὸς ὑποτακτικὸς, χωρὶς πάλι νὰ βγάλλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του, ἔκλινε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ὑποταγὴν του, κι ἐτοιμάσθηκε παρευθεὺς γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι. Ὁ Γέροντάς του τοῦ ἔδωσε ἓνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν Ἡγούμενο τοῦ Κοινοβίου, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦσε νὰ τὸν δεχθῇ, μὰ λησμόνησε νὰ τοῦ εἰπῇ, ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι, νὰ μιλήσῃ ἐκεῖ πού θὰ πήγαινε. Ἔτσι ὁ νέος, τηρώντας πιστὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Γέροντος, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ βγάλλῃ μιλιὰ ἐκεῖ πού πῆγε.

Ὁ πιὸ πολλοὶ τὸν περνοῦσαν γιὰ ἄλαλο. Ὁ Ἡγούμενος τοῦ Κοινοβίου, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, τὸν ἔστειλε μίαν ἡμέρα, πού ἤξερε πὼς ὁ ποταμὸς ἦταν πλημμυρισμένος, νὰ περάσῃ στὴν ἄλλη ὄχθη. "Θὰ ἀναγκασθῇ νὰ εἰπῇ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ", συλλογίσθηκε. Ἔστειλε καὶ ἄλλον Ἀδελφὸ ξωπίσω του νὰ ἰδῇ τί θὰ κάνῃ.

Σὰν ἔφθασε στὸ ποτάμι ὁ ὑποτακτικὸς καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Τότε πληρίασε ἓνας κροκόδειλος ἀπὸ τὸν ποταμὸ καὶ στάθηκε μπροστά του. Ὁ νέος ἀνέβηκε στὴν πλάτη του καὶ τὸ θηρίο τὸν ἔβγαλε στὴν ἄλλη ὄχθη.

Ἐκπληκτος ὁ Ἀδελφὸς πού τὸν παρακολουθοῦσε, γύρισε στὸ Κοινόβιο καὶ διηγήθηκε ὅσα εἶχαν γίνει μπροστά στα μάτια του. Ἀπὸ τότε ὁ Ἡγούμενος καὶ ὄλοι οἱ Ἀδελφοί τὸν εὐλαβοῦντο σάν Ἅγιο.

Ἐστερα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθανε ὁ καλὸς ὑποτακτικὸς καὶ ὁ Ἡγούμενος ἔγραψε στὸν Γέροντά του: "Ἄν καὶ μᾶς ἔστειλες ἀνθρώπο ἄλαλο, ὅμως ἔζησε σάν Ἄγγελος ἀνάμεσά μας". Ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπληξί του ὅμως, ὅταν ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάντησε, πὼς ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀνθρώπος δὲν ἦταν καθόλου ἄλαλος, ἀλλά, χάρι στὴν ἐντολὴ τοῦ Πνευματικοῦ του, εἶχε μείνῃ τόσα χρόνια ἀμίλητος!

Είχε την Μονή Κωνσταμονίτου, πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνια, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς αὐτῆς, ὀνόματι Ἀγλαῖος, εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ βαρὺ κρουολόγημα πού σὲ συνέχεια τὸ ὑρίσει σὲ φυματίωσι μὲ δέκατα καὶ συχνές αἰμοπτύσεις.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς αὐτῆς, ἀπήλλαξαν τὸν Ἀδελφὸν αὐτὸν ἀπὸ τὰ καθήκοντά του καὶ σχετικές ὑποχρεώσεις τῆς Καλογερικῆς καὶ τοῦ διακονήματος τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου, διότι εἶχε τὸ διακόνημα τοῦ Ἐκκλησιάρχου, πού ἔπρεπε πρῶτος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀδελφούς νὰ ξυπνᾷ τὸ πρωῖ καὶ τελευταῖος νὰ φεύγει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ φιλοκαλῆ καὶ προετοιμάζει. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἀπαιτοῦσε πολὺν κόπο καὶ συχνὴ ἐπαγρύπνησι καὶ ἐπειδὴ σ' αὐτὰ, λόγῳ τῆς ἀσθενείας του, δὲν μποροῦσε νὰ ἀνταποκριθῆ, τὸν ἔστειλαν νὰ ἡσυχάσῃ στὸ πλῆσιον τῆς Μονῆς "Κάθισμα" τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπου εἶναι καὶ ἡ ἀμπελικὰ τῆς Μονῆς.

Τὸν Μοναχὸ Ἀγλαῖο τὸ ὅτι ἀρρώστησε δὲν τὸν πείραξε τόσο, ὅσο τὸν στενοχωροῦσε πού δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσία στὴν Μετανοιά του, νὰ ἀνταποκριθῆ στὶς ὑποχρεώσεις του καὶ νὰ παρευρίσκεται μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς στὶς κοινές προσευχές καὶ Θεῖες Λειτουργίες, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε βαθειὰ πίστιν στὸν Θεὸν καὶ πεποίθησι στὴν Παναγία καὶ στὸν προστάτη τῆς Μονῆς αὐτῆς Πρωτομάρτυρα καὶ Ἀρχιδιάκονο Στέφανο, παρηγοριόταν μόνος του καὶ ἔλεγε: "Ἐφ' ὅσον μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀρρώστησα, ὡς εἶναι εὐλογημένο. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ὡς ἔδωκε τὸ Κυρίῳ, οὕτως καὶ ἐγένετο": "Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο" (Ψαλμὸς 1: 21).

Ἐτσι ἔλεγε στοὺς Ἀδελφούς πού τὸν ἐπεσκέπτοντο: "Ἄς εἶναι τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένο καὶ δεδοξασμένο. Ἄν εἶναι θέλημα Θεοῦ, θὰ γίνω καλά. Ἄν ὅμως ὁ Κύριος θέλει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ τὴν ψευτικὴ αὐτῆ ζωῆ, μακάρια ἡ ὥρα πού θὰ διατάξῃ".

Ἐτσι μέρα - νύχτα εὐχαριστοῦσε καὶ δοξολογοῦσε τὸν Κύριο, εἶχε ὅμως ἀποκτήσει τὴν καλὴ συνήθεια νὰ λήθῃ ἀκατάπαυστα τὴν νοερά καρδιακὴ προσευχὴ, τὸ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με" καὶ νὰ παρακαλῆ τὴν Παναγία νὰ οἰκονομήσῃ τὸ καλύτερο καὶ συμφερότερο γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς περισσότερο παρά γιὰ τὸ σῶμα του, πού ὅπωςδήποτε μιά μέρα θὰ παραδοθῆ στὸν θάνατο καὶ στὴν μητέρα γῆ, γιὰ νὰ διαλυθῆ "εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη".

Μία ἡμέρα ὁ π. Ἀγλαῖος, μετὰ τὴν τακτικὴ του προσευχὴ, καθόταν μὲ τὸ κομποσχοίνι στὸ χέρι ἔξω ἀπὸ τὸ "Κάθισμα". Ἐκεῖ πού διαλογιζόταν τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλεγε τὴν εὐχὴ, εἶπε μέσα του πῶς, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὑγεία του. Ξαφνικὰ βλέπει ἕνα ζαρκαδι ἀρκετὰ μεγάλο, πού πῆγε κοντὰ του καὶ ἀφοῦ ἔσκυψε, σὲ ἔνδειξι σεβασμοῦ, μέχρι τὴν γῆ τὸ κεφάλι του, ἔπεσε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ σπαράζῃ ὅλο του τὸ σῶμα.

Ὁ π. Ἀγλαῖος φοβήθηκε μήπως ψοφίση κι ἔτρεξε στὸ Μοναστήρι, φώναξε τοὺς Πατέρες καὶ τὸν κηπουρό, πού ἦταν κοσμικός, ὁ ὁποῖος, ἄμα εἶδε τὸ ζῶο νὰ σφασάδζῃ, ἀμέσως τὸ ἔσφαξε, τὸ καθάρισε καὶ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ὤρισαν στὸν π. Ἀγλαῖο νὰ τὸ μαγειρεύῃ λίγο - λίγο καὶ νὰ καταλύῃ, νὰ τρῶῃ δηλαδὴ ἀπὸ τὸ κρέας αὐτό, διότι τὸ ἔστειλε ὁ Θεός, σάν φάρμακο, γιὰ νὰ θεραπευθῆ ἡ ἀρρώστια του.

Ὁ π. Ἀγλαῖος, κάθοντας ὑπακοὴ στὸν Ἠγούμενο καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Μονῆς, κατέλυσε ἀπὸ τὸ κρέας τοῦ ζῶου τούτου. Στὰ Κοινόβια Μοναστήρια ἀπαγορεύεται ἡ κατάλυσις κρέατος καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε παρατίθεται κρέας στὴν κοινὴ τράπεζα, ἀλλὰ, ἐάν κάποιος ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς ἀσθενήσῃ, κατ' οἰκονομίαν ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις κρέατος ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, στὰ "Καθίσματα", στὰ ἐργατόσπιτα καὶ στὰ Κελλιά μὲ ἀγροκτήματα.

Ἐτσι μὲ τὸ κρέας αὐτό, πού λίγο - λίγο κατέλυσε ὁ π. Ἀγλαῖος, μέχρις ὅτου τελειώσῃ ὅλο τὸ κρέας, ἔγινε κι αὐτός τελείως καλά, ἀποθεραπεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του καὶ μέχρι σήμερα χαίρει ἀκρας ὑγείας καὶ δοξάζει μερὰ - νύχτα τὸν Κύριο τῆς δόξης, διηγούμενος τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ θαῦμα, πού ἡ Θεῖα Πρόνοια οἰκονόμισε ὡς μέσον θεραπείας.

Ἡ σημασιωθὴ δὲ πῶς στὸ θαῦμα αὐτό, δηλαδὴ νὰ ἔρθῃ τὸ ζῶο μόνον του νὰ παραδοθῆ στὸν ἀσθενῆ, ἀκολούθησε κι ἄλλο θαῦμα, ἐπίσης σπουδαῖο καὶ ὑπερφυσικόν, διότι γιὰ νὰ φάῃ τὸ κρέας τοῦ ζαρκαδιοῦ αὐτοῦ μόνος του ὁ π. Ἀγλαῖος χρειάστηκε νὰ περάσουν περισσότερες ἀπὸ σαράντα ἡμέρες καὶ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ κρέας, χωρὶς ψυγεῖο, οὐδέμιαν ἀλλοίωσιν ἔπαθε, σὲ ἐποχὴ καλοκαιριοῦ, ἀλλὰ μέχρι τὸ τελευταῖο κομμάτι ἔμεινε φρέσκο, ὅπως ἦταν καὶ κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα πού ἔσφαγῆ τὸ ζῶο!!! Ἡ συγκατάβασι τοῦ Παναγαθοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ πρεσβεία καὶ ἰδιαίτερη φροντίδα τῆς Παναγίας Μητρός Του εἶναι ἔντονα φανερῆ σὲ ὅλους τοὺς Ἁγιορείτες Μοναχοὺς.

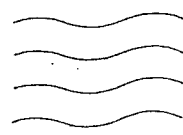
Αθωνικὴ

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

ΒΑΡΔΑΒΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με